

- przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi dwa zarzuty w uzasadnieniu odwołania.

Poprzez swój zarzut pierwszy, który dzieli się na trzy części Komisja zarzuca Sądowi naruszenie prawa w związku z podziałem kompetencji pomiędzy komisją konkursową a Europejskim Urzędem Doboru Kadr (EPSO).

W pierwszej części tego zarzutu Komisja podnosi, że Sąd błędnie zakwalifikował pod względem prawnym zaskarżony akt, a mianowicie decyzję EPSO z dnia 17 sierpnia 2015 r. o nieprzekazywaniu komisji konkursowej wniosku skarżącej o ponowne rozpatrzenie sprawy ze względu na przekroczenie terminu. Rozpatrywany komunikat został wydany w kontekście kompetencji przyznanych EPSO w pkt 3.1.3 przepisów ogólnych mających zastosowanie do konkursów otwartych dotyczących korespondencji z kandydatami.

W drugiej części tego zarzutu Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni przepisów ogólnych. Komisja uważa, że pkt 3.4.3 tych ogólnych przepisów należy interpretować nie tylko w powiązaniu z pkt 3.1.3, lecz także w świetle ducha i celu pkt 3.4.3, który przyznaje EPSO kompetencje w zakresie wewnętrznych procedur odwoławczych.

W trzeciej części tego zarzutu Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni art. 7 załącznika III do regulaminu pracowniczego. W jej opinii sporny komunikat stanowi przepis o charakterze administracyjnym mający na celu zapewnienie stosowania jednolitych standardów w procedurach selekcji zgodnie z ww. art. 7 ust. 1. Komisja uważa, że jest to również zgodne z rolą EPSO jako asystenta komisji konkursowej, o czym wspominał Sąd w wyroku T-361/10 P, Komisja/Pachitis⁽¹⁾.

W ramach zarzutu drugiego Komisja zarzuca Sądowi naruszenie prawa przy dokonywaniu wykładni zarzutu dotyczącego braku właściwości autora aktu. Komisja uważa, że Sąd nie zbadał w omawianej sprawie, czy w przypadku zaradzenia brakowi właściwości zostałby przyjęty akt prawny o takiej samej lub innej treści. W braku takiego badania Sąd nie mógł, zdaniem Komisji, stwierdzić nieważności zaskarżonego aktu.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2011:742.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Mureș
(Rumunia) w dniu 31 stycznia 2019 r. — MF/BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București,
Secapital Sàrl**

(Sprawa C-75/19)

(2019/C 164/18)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Mureș

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca zażalenie i sprzeciw: MF

Druga strona postępowania: BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy Rady 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, w szczególności motywy 12, 21 i 23 preambuły do dyrektywy oraz art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 2 i art. 8 dyrektywy, stoją na przeszkodzie wykładni dokonywanej przez sądy krajowe, zgodnie z którą w ramach sprzeciwu wobec egzekucji — stanowiącego, na podstawie prawa krajowego, powództwo szczególne, które może być wytoczone w ściśle określonych warunkach — po wszczęciu egzekucji w stosunku do strony wnoszącej sprzeciw, ze względu na niedopuszczalność podniesienia takiej okoliczności w ramach sprzeciwu, konsument nie może powołać się na stwierdzenie istnienia nieuczciwych warunków w umowie kredytu zawartej z przedsiębiorcą — która to umowa, zgodnie z prawem, stanowi tytuł wykonawczy i na podstawie której wobec konsumenta została wszczęta egzekucja — w odniesieniu do przepisów prawa krajowego przewidujących roszczenie na podstawie prawa powszechnego, niepodlegające przedawnieniu, w drodze którego konsument może w każdej chwili zażądać stwierdzenia istnienia nieuczciwych warunków oraz ich bezskuteczności, a orzeczenie w ramach takiego postępowania nie będzie wywoływać bezpośrednich skutków wobec postępowania egzekucyjnego, przy czym istnieje ryzyko, że egzekucja zostanie zakończona przed wydaniem orzeczenia w ramach postępowania prowadzonego zgodnie z prawem powszechnym?
- 2) Na wypadek odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy te same przepisy dyrektywy stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego ustanawiającemu 15-dniowy termin od doręczenia powiadomienia o pierwszych czynnościach egzekucyjnych (w drodze bezwzględnie obowiązującego przepisu porządku publicznego, którego nieprzestrzeganie skutkuje odrzuceniem powództwa jako wniesionego po terminie), w ciągu którego konsument wnoszący sprzeciw (dłużnik podlegający egzekucji) musi podnieść nieuczciwy charakter warunków umownych ujętych w umowie kredytu zawartej z przedsiębiorcą, biorąc pod uwagę, iż taki sam system istnieje w prawie krajowym również w odniesieniu do możliwości podniesienia podobnych zarzutów ocenianych jako zarzuty co do istoty sprawy, a ponadto zważywszy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału sąd krajowy jest zobowiązany do zbadania z urzędu nieuczciwego charakteru warunków umownych po stwierdzeniu okoliczności prawnych i faktycznych niezbędnych do tego celu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Szczecin —
Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie (Polska) w dniu 31 stycznia 2019 r. — Profi Credit Polska S.A. przeciwko
QJ**

(Sprawa C-84/19)

(2019/C 164/19)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Szczecin — Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Profi Credit Polska S.A.

Strona pozwana: QJ